

Недоступен ни однин перевод.

Расонаҳои хангомасози Ҷумҳурии охундии Эрон рӯзҳои охир талош доранд, ки аз тариқи мусохибаву суҳбат ва мақолаҳои бофтаву бардурӯғ вазъияти кунунии кишвари азизамон – Тоҷикистон ва равандроҳои сиёсии онро ғайридемократӣ муаррифӣ намуда, амалҳои террористию зиддибашарии саркардагонӣ хизби нахзатро «пок» нишон диҳанд. Аз ҷумла, ин рисолати дурӯғпароканиро аз ҳама бештар бунгоҳи хабарии «Тасним», ки мутааллиқ ба пойгоҳи истихбороти Эрон аст иҷро намуда, ҳилофи принсипҳои рӯзноманигорӣ ва арқони журнализм ҳақиқати таърихро дидаву доништа таҳриф мекунад.

Дар ин замина, ҳафтаи сипаришуда хабаргузори «Тасним» бо сардори Ташкилоти экстремистию террористии хизби нахзати ислом Муҳиддин Кабирӣ суҳбат орошта, баста шудани хизб, ташкили қудатои моҳи сентябр, қушта шудани Хочӣ Ҳалим, муносибати давлат бо аҳзоби сиёсӣ ва диғар масъалаҳои марбут ба хизби нахзатро, ки аз офаридаҳои мактаби истихбороти Ҷумҳурии охундии Эрон мебошад пурсон шудааст.

Дар ин мусохиба Кабирӣ низ ҷун ҳамеша дидаву доништа, бар ҳилофи оини ҷавонмардию растагорӣ баромад намуда, номуваффақии худ дар қорҳои сиёсиро бар гардани мақомоти расмӣ давлати Тоҷикистон бор намуда, талош қардааст, ки бо суҳанҳои қолабӣ қирдору амалҳои нафратбори ҳаммаслақонашро пинҳон намояд.

Муҳиддин Кабирӣ аз амалу рафтор ва қирдорҳои зидди исломии пайравонаш, ки ба дуздию қорат, қатлу қитол, таҳочуму таҷовуз ва ғасбқорихои амволи мардумию давлатӣ равона шуда буд қам фуру баста, дар қаробари иттиҳом аз мақомоти давлатӣ, талош намудааст, ки нахзати террористиро мусиҷаи беғуноҳ нишон диҳад.

Аз огози мусохиба то анҷоми он Кабирӣ талош намудааст, ки дар ҳама мақрид мақомот ба қар қору қирдори хизби нахзат қамроҳ бошад. Вале рӯзноманигори бесалобат низ напурсидааст, ки Кабирӣ ҷӣ гуна ба хизби нахзат пайваст, ҷӣ гуна саркардагонӣ ин хизб аз қурбат ба Ватан оварда шуданд, ҷӣ гуна онҳо афв шуданд, мақому манзалат қирифтанд, вале бар ивази ин муҳаббату садоқат ва самимият саркардақону пайравони хизби нахзат ҷӣ қор анҷом доданд?

Аз соли 1997 то имрӯз фаромуш нашудааст, ки аз пайравони нахзат, қиро ба давлату

миллат хиёнат кардаанд. Аз чумла, Мирзо Зиёев, Мулло Абдулло, Ризвон Садиров, Рахмон Гитлер, Алии Бедакӣ ва даххо афроди сатхи миёнаи низомӣ бар ватану миллати тоҷик хиёнат карда, ҳар кадоми онҳо бо теъдоди зиёди сарбозу аскар талош намуданд, ки идораҳои мақомоти давлатӣ, интизомӣ, қудратӣ, марказҳои ноҳия, шохроҳу қорхонаҳои саноатӣ ва дигар иншоотҳои стратегиро ғасб кунанд. Вале ҳамеша аз нерӯи пуриктидори миллати тоҷик шикаст хӯрдаву назди миллат савганди садокати худро шикастаанд. Аммо Мухиддин Кабирӣ ночавонмардона боре ҳам аз ин амалқарди афроди низомии нахзат суҳан нагуфтааст.

Нихоятан Хочӣ Халим ва Эшони Чунайд низ аз зумраи он нафароне мебошанд, ки бо маслиҳату машваратҳои пешакӣ ҳадаф доштанд, ки аз ғурудҳои марказӣ то биноҳои муҳими ҳукуматӣ, идораҳои радиову телевизион, гузаргоҳҳо, автовокзал, роҳи оҳан ва дигар манотиқи муҳимро забт намоянд ва давлати қонунии Тоҷикистонро барҳам дода, низоми номашрӯъу ғайриқонунии худро болои миллати тоҷик таҳмил намоянд. Вале боз назди иттиҳоди ягонагии миллати шарафманди тоҷик тоб наоварда шикаст хӯрдаанд.

Аммо Кабирӣ агар чавонмарду бовичдон мешуд, боре ишора мекард, ки маҳз Хочӣ Халим бо одамонаш қабл аз фирор дар хиёбони Айнӣ ба қормандони хифзи ҳуқуқ ва афсарони дидбонҳои муваққатӣ ҳамла намуда, бо истифода аз мақоми низомии худ қисме аз онҳоро қатл ва қисми дигарро қун ғарав бо худ бурдаанд. Ё қаро Кабирӣ мардонавор ба расонаҳои ҳабарӣ намегуяд, ки қаро Хочӣ Халим ва Эшони Чунайд ба бинои Шуъбаи қорҳои доҳилии шаҳри Ваҳдат ҳуҷум намуда, қормандони хифзи ҳуқуқро ба қатл расонида, лавозимоту аслиҳаи онҳоро тасарруф намудаанд? Магар ин амали пайравони ҳизби нахзат, ки аз қатлу қуштор иборат аст террор нест?

Таҳлили воқеаҳои пешомада ва таҳҳиси далоили мавҷуда собит менамояд, ки аз соли 1997 то моҳи сентябри соли 2015 афроди болозикр дар ҳама ҳолат аз як марказ – Қароргоҳи ҳизби нахзат дастуру супориш ғирифта, барои ҳалалдор намудани оромии кишвар амал намудаанд.

Ин амалу рафтор ва ин муносибатҳои ғайриинсонӣу ғайриқинии нахзатиён қабл аз ҳама назди миллату мардуми шарифи тоҷик маълуму муайян ғардид. Барои оммаи ҳалқ маълум шуд, ки нахзатиён талош барои сарнагунии ҳоқимияти қонунӣ доранд ва қуз ниқоқу қудой ва хиёнату разолат қизе барои мардум ато намеқунанд. Маҳз бо ин пиндору муносибатҳо миллат нахзатиёнро инқор намуд. Дар ин ҳолат қи ғуна метавонад як сарвару як раҳбар ғуруҳеро, ки реша дар хиёнату разолат дорад биқазирад? Пас ҳеҷ қас, дар ягон давру қамон бар ҳилофи ҳостаҳои миллат наметавонад ҳоинро биқазирад. Зеро хиёнатпеша асолати аҳду паймон надошта, ҳамеша бо афқори хиёнатқоронаи худ

пойбанд мемонад.

Аслиддин Зоиров,

тахлилгари масоили сиёсӣ